

אותו המבט המפוחך בעיניי. אבל אז, הפחד הזה כבר לא דיבר אלי, הוא היה מאחורי, לא התגברתי אליו. ברגע שהתגברתי על הפחד, התגברתי על הניתוח".

ההורים של אקי נפרדו מבנם, ואקי נשאר לבד עם רופאו. אחרי שהסביר לו מה הולך להתרחש, אקי ביקש 90 שניות לתרגיל של דמיון מודרך. "התרכזתי, וראיתי את הגידול יוצא החוצה מהגוף שלי, איך סוגרים לי את הראש, ואיך אני קם. אז נרדמתי".

"חזרתי"

בעקבות בעיה שהתעוררה בניתוח, בה הצטברו נוזלים באיזור הצוואר, אקי היה שרוי בתרדמת והתעורר רק אחרי ארבעה ימים. במהלך אותה תקופה היה מחובר אקי למכונות הנשמה ותזונה, והוער פעם בארבע שעות. "כשהתעוררתי, כל חלק שמאל שלי היה ללא תחושה, כמו גם חלק ימין של הפנים. עין ימין שלי היתה פתוחה כל הזמן, והייתי מטושטש מאוד. בגלל הקומה והמורפיום היו לי הזיות מטורפות. היה על הקיר מולי צב, שכל הזמן היה נראה כאילו הוא פולט חומר צהוב זוהר. היה לי רופא בבגדים של ליצן שעשה טריקים. בפנינת החדר עמדה אינדיאנית בתוך כלוב מזכוכית, ועליסה מארץ הפלאות ישבה לי ליד המיטה. כל הזמן שאלתי את הרופאים מי זאת, אבל הם לא הבינו מה אני רוצה. ראיתי רוחות, אנשים מתים, חשבתי שהאח והאחות שטיפלו בי רוצים להרוג אותי. הייתי מאוד מפוחד, וביקשתי לעבור חדר". אחרי שלושה ימים אקי הועבר לחדר פרטי, אבל עדיין היה נתון לחדרות כאילו מישו מבקש לרצוח אותו. לבקשתו, הותר לאחיו ואחד מחבריו לישון איתו באותו החדר. אקי התעורר משותק בחצי גוף, לא מסוגל לאכול ולשתות בעצמו, כשהוא בקושי מצליח לדבר. שבוע אחרי הניתוח התחיל אחד השלבים הקשים עבורו, הפיזיותרפיה. "הייתי בקרבי ועשיתי דברים קשים בחיים שלי כמו מסעות וטירונות, אבל שום דבר לא השתווה לזה. לא היה לי כוח להזיז את עצמי ולא האמנתי בכלל שאני יכול לעמוד. לקח לי שלוש שעות לאכול פורדנג. היו לי סחרחורות נוראיות במשך חודש, הייתי חלש". אחרי שהצליח להשתפר בפיזיותרפיה, אקי שיכנע את הרופאים כי הוא יכול לעלות על מטוס ולחזור לניו-יורק, שם היה מיועד להמשיך את תהליך השיקום האינטנסיבי. "הוציאו לי את הצינור שהיה תקוע לי באף והיה מזין אותי, וזה היה היום הכי מאושר בחיים שלי, הייתי בחיים. הגעתי לשרה התעופה, בחור נכה, בכסא גלגלים, עם עיוות בפנים ורטיה על העין. הרגשתי כל כך רע במטוס שזה לא יאמן. אנשים שנכנסו ועברו על פני חשבו 'ואט דה פאק? מה זה הדבר הזה?', זה היה משפיל, אבל זה היה שיעור טוב בצניעות", הוא צוחק.

אבל החוויה הלא נעימה הזו הייתה רק

דווקא די מוסיף לי. מתברר שבנות אוהבות את זה" ושיתוק קל של חלק מהלסת. בקיץ, הצליח אקי להגשים את החלום שהציב לעצמו ולטפס בהצלחה על הר המצדה ולהתייצב בפסגה ממש לפני הזריחה. ההומור, שכל כך עזר לו להביט למוות בעיניים, ממשיך ללוות אותו עד היום. לאחר הניתוח הדפיס חולצה שעל חזיתה ישנו צילום סריקת המוח שלו לפני ואחרי הניתוח, כשמאחור מופיע כיתוב באנגלית, "אני עברתי ניתוח מוח, מה התירוץ שלך?". לפני שבועיים, הוא חגג את מסיבת

לאוניברסיטה, למסגרת של אנשים בריאים. "פחדתי מהעולם האמיתי", הוא אומר, "נכנסתי לבית החולים ילד בריא, שנראה די טוב, אני חושב, ויצאתי בחור נכה ומעוות עם רטייה על העין. אבל אמרתי שאם אני לא אתמודד עם זה מהר ועכשיו, אני יכול לשקוע אל תוך תהום שיהיה לי מאוד קשה לצאת ממנה. שאלה אותי הפסיכולוגית בבית החולים אם אני לא מפחד שזה יחזור. אמרתי לה שזה הטיול שלי, ורק אני מחליט איך הוא יראה. אין לי סיבה לפחד. אז ככה, התלבשתי, הלכתי לאוניברסיטה, ונכסתי

ההתחלה. לאחר שנחת, הועבר אקי למוסד השיקומי של בית החולים של NYU, בו למד מחדש לדבר, ללכת, לאכול ולעשות את כל הפעולות שהיו לו כה בסיסיות לפני הניתוח. "כל יום מתשע עד ארבע עברתי ועברתי. הסתובבתי שם בכיסא גלגלים עם זקנים בני שמונים, אבל הייתה לי מטרה מול העיניים: לנסוע עם 'תגלית' בקיץ לארץ ולטפס את מצדה (ראו מסגרת). הייתי בטוח בעצמי. כל יום קמתי בבוקר וניסיתי להרים צעצועים ביד, ללכת כמו ילד בן שנה אל הכיסא. הייתי אמור

יומן מסע

התעוררתי מזמזום השעון המעורר של ניב. קמתי וניגשתי לחלון הפתוח. רוח חמה נשבה על פני, מהסוג שאפשר להרגיש רק באמצע המרבר. היה חשוך בחוץ. הייתי עייף. הסתכלתי בשעון, שלוש וחצי בבוקר. ס'אמאק הייתי עייף. התלבשתי, צחצחתי שיניים והלכתי לכיוון הרלת. ניב מלמל משהו בסגנון, "תעיר אותי עוד עשרים דקות". התעלמתי מההערה, והלכתי להעיר את שאר הקבוצה. הגיע הזמן. לפני שמונה חודשים הגעתי לשיקום בבית החולים NYU בניו-יורק. עברתי ניתוח מוח מסובך ביותר בפניקס, אריוונה, בו הוציאו גידול מתוך גזע המוח שלי. הניתוח הפך אותי לנכה, והייתי צריך לעבור שיקום רציני לפני שיכולתי לחזור לחיים שלי. הייתי במצב רוח די רע באותו הבוקר, לפני שמונה חודשים, אחרי שטסתי כל הלילה מאריוונה מחובר לכסא גלגלים, בעוד אחי מניק אותי כמו תינוק. הייתי תשוש ומצוברת, בלי היכולת לזוז בעצמי. ישבתי בכסא הגלגלים והמתנתי במסדרון בית החולים. מישו בדיוק נפטר בקומה שלי, אבל כל מה שעבר לי בראש באותה השנייה היה, "אני מקווה שיחליפו את הסדינים". בסוף זה לא היה החדר שלי, ונכנסתי לחדר אחר. המסע התחיל.

עמדנו מתחת להר הגרול והחשוך, באותו מקום בו הרבה אנשים מתו בניסיון להגיע לפיסגה. במשך אלפי שנים המקום הזה סימל חוץ וסיבולת אנושית, ופעם נוספת הסיבולת הזאת עומדת למבחן. לא, אנחנו לא עמדנו בצלע הר האברסט, אלא בצלע הר המצדה, ארמונו של הורדוס שנבנה בשנה 37 לפנה"ס. לרומאים לקח כמעט שנים להגיע לפיסגה של ההר הממוגן היטב. אני התכוונתי לטפס אותו לפני הזריחה. שביל הנחש התפתל למעלה בחושך והסוף לא נראה. אספתי את הקבוצה, בדקתי שלכולם יש מים וכובע וחיכיתי לפקודת היציאה. הילדים הסתכלו עלי במבט מפוחד ומלא שאלות: "איך יהיה הטיפוס? האם נגיע לפני הזריחה? האם מותר ללבוש כפכפים? איפה השארנו את המפתחות לחדר?". לא היה להם מושג שאני הייתי יותר אבוד מהם. לפני שנה, טיפסתי לפיסגה בשלושים וחמש דקות. אבל זה היה אז, ומאז השתנית. עכשיו אני אחר. התחלנו ללכת בשקט. הגיע הזמן.

הפיזיותרפיסטית נכנסה אחרי שעה קלה, חיככה חיוך קל, והציגה את עצמה. היא מיד התחילה לשאול אותי את אותן שאלות רגילות ומילאה את הטפסים הרגילים. אותן שאלות ששמעתי שוב ושוב בשבועות האחרונים, והתשובות תמיד דומות. אבל אז היא שאלה שאלה מורה שלא שמעתי לפני כן. "מה המטרה שלך?" היא שאלה. "המטרה?" חזרתי בקול, אף פעם לא שאלו אותי את זה, חשבתי לרגע, ואז בטבעיות אמרתי את הדבר הראשון שחשבתי עליו. "בקיץ אני צריך להוביל קבוצה של 'תגלית' לישראל ולטפס את המצדה, אז אני מניח שזאת המטרה שלי". היא צחקה מעט ורשמה משהו בטופס, ואז בחיוך מאולץ הסבירה שהם לא באמת עוברים על מטרות כאלה פה. היא אמרה שהם ינסו לעזור לי להגיע למצב מספק בשביל מבוגר שאוכל לטפל בעצמי בעולם האמיתי. "מה שתגיד", חשבתי לעצמי, "אני אעשה את השאר בעצמי". וכך עשיתי.

עברנו חצי מהדרך, והראש שלי התחיל להסתחרר. המדריך השני היה מאחורי, אז לא ראיתי יותר מדי. בכל זאת, חשבתי לעצמי, מנוחה קצרה לא תזיק. למולי לאחת החניכות היה התקף אסתמה, אז עצרתי לעזור לה לנשום ולהירגע, והמנוחה הגיעה בדיוק בזמן. "רק עוד קצת", אמרתי לה, חוזר על זה שוב לעצמי בעודי מנסה לנשום עמוק. שיקרתי לה, והיא ידעה את זה, אבל אני חושב ששכנעתי כך גם את עצמי. התחיל להתבהר מעט בחוץ והזכרתי לעצמי שאנחנו צריכים להגיע לפני הזריחה. יצאנו שוב לדרך, והתקדמנו יותר מהר. כמעט הגענו, ואני הרגשתי את פעימות הלב בחזה. לא רק קושי פיזי היה שם (ותאמינו לי, היה הרבה) אלא גם ההתרגשות שכמעט הצלחתי. כמה צעדים אחרונים לפני הסוף, ואני חש ברוח הקרה שאפשר להרגיש רק בסימו של מסע ארוך. הגעתי לפיסגה והבטתי לאחור. מולי ראיתי את אחד המראות הכי מדהימים בחיי – רחוק רחוק, מעבר להרי אדום, ראיתי את השמש זורחת ומעירה את ים המלח והמדבר מתחתיי. השמש זרחה, לקחתי נשימה עמוקה, וחיכתי. עשיתי את זה.

■ עקיבא זבולוקי

לישיבה של מועצת התלמידים. אנשים הסתכלו עלי בשוק, שאלו אותי, 'מה אתה עושה פה?'. 'חזרתי', אמרתי להם, והתיישבתי".

מביט לעתיד

אחרי הקפיצה לתוך המים העמוקים של החיים האמיתיים, אקי חזר למעורבות מלאה בנעשה סביבו. הוא חזר לתפקיד כנשיא כיתת המחזור שלו באוניברסיטת קולומביה, ולאט לאט הרברים התחילו להשתפר עבורו. הוא המשיך לעבוד על ההליכה והקואורדינציה ובהמשך נפטר גם ממקל ההליכה. כיום, הזכר היחיד לניתוח שעבר מסתכם ברטייה על עין ימין ("הסיפור הזה של הרטייה, המראה המיסטורי,

להיות שם בין שישה לשמונה שבועות, אבל בגלל שהייתי הכי טוב בקבוצה, רצו לשחרר אותי כבר אחרי שבועיים. לא רציתי להשתחרר. פחדתי ממה שמחכה לי בחוץ, רציתי ללמוד ללכת בלי כסא גלגלים לפני שאני יוצא. אז הסכימו שאמשיך לבוא שלוש פעמים בשבוע".

בדצמבר, אקי עזב את המוסד השיקומי. הוא לבש לראשונה מאז הניתוח בגדים רגילים ויצא לדרך כשהוא נעזר במקל הליכה. כשהגיע הביתה נאלץ להתמודד לראשונה עם המשמיה הקשה של עליית שתי קומות ברגל, אתגר שעזר לו יותר מכל, לדבריו, לשפר את ההליכה והקואורדינציה. אחרי תקופה בבית, אקי היה צריך להתמודד עם הרגע החשוב ביותר בתהליך השיקום – החזרה לחיים האמיתיים, אל החברים,

יום ההולדת שלו, שסימנה עבורו את השנה הראשונה של חייו החדשים, יום הולדת שנה. קונספט המסיבה הוגדר כ"מסיבת רטיות", בה כל החברים נתבקשו לבוא חובשים לעינם רטייה, כשגם תחרות עיצוב רטיות התוספה לתוכנית האמנותית.

אתה חושב שאתה אדם יותר מאושר עכשיו?

"אני לא אשקר. לפני הניתוח נראיתי טוב ועכשיו אני נראה קצת פחות טוב. אבל מבחינת ראייה לחיים, אני הרבה יותר שלם ומפוקס עכשיו. אני לא מפחד מכלום. אני יודע שמה שאני אחליט, זה מה שיהיה".

הטיול הזה שינה אותך?

"על פני השטח לא השתנית, גם לפני זה הייתי בן אדם די מעוצב שיועד מה הוא רוצה מעצמו, אבל עכשיו אני הרבה יותר. אין ספק שהשתנית איפה שהוא".

הפתעת את עצמך בהתמודדות עם המצב?

"הייתי חזק באופי, אבל הרגשתי שכל מה שעברתי בחיים שלי לפני זה היה בעצם הכנה להתמודדות עם הגידול".

ומה עם אלוהים? באת ממשפחה דתית, לא נעזרת בו בתקופות הקשות?

"ההורים שלי דאגו שיתפללו בשבילי בכל מיני מקומות בעולם, אבל אני ואלוהים לא ממש באותו ראש. אחי הקטן שאל אותי אם ביקשתי עזרה מאלוהים, ואמרתי לו שלא, שכבר התגברתי על הפחד לפני הניתוח. אני גאה מאד להיות יהודי, ואני חושב שיש לנו תרבות ומסורת מדהימות, וזה מה שאני מקיים. אני נכנס לנעליים של אנשים שעשו אותו דבר לפני אלפי שנים, ובגלות ובשואה, וזה דבר מדהים. אבל אני לא חושב שאלוהים צריך להיות חלק מהסיפור הזה, אני לא צריך את זה. אם יש אנשים שצריכים אותו, ושזה עונה להם על המטרות ועוזר להם, זה מצויני. אני מאוד מכבד את זה".

עכשיו, שנה אחרי הניתוח, אקי לא עוצר וממשיך לחשוב קדימה. המטרות שהציב לעצמו הן המשך לימודים לתואר השני, לאחר שישלים את הקורסים לתואר הראשון שהחסיר בגלל הניתוח, כשהיעד המועדף הוא אוניברסיטת הרווארד. מעבר ללימודים, אקי מתכוון לשבת ולכתוב ספר, שיספר את סיפורו וייתן מענה לאנשים הזקוקים לחיזוק מכל כיוון אפשרי. "אני רוצה שהספר שלי יעורר השראה עבור אנשים שיעברו חוויה דומה לשלי", הוא אומר. "אני רוצה שהם ירימו את הספר, וישאבו ממנו תקווה וכוח, שהוא יעזור להם לצלוח את הדרך, לפחות כמו שאני הצלחתי לצלוח את שלי". ■

נ'כל מה שעברתי בחיים שלי לפני זה היה בעצם הכנה להתמודדות עם הגידול"